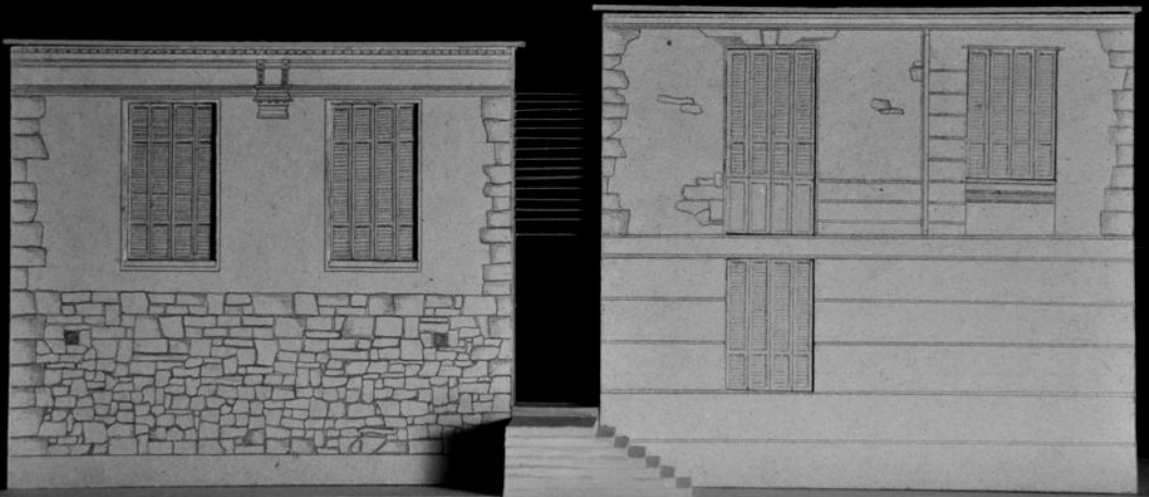

Ειδικά θέματα αρχιτεκτονικής μορφολογίας

Κατεύθυνση Α: Σκηνογραφία, Ιστορική προσέγγιση

Υπεύθυνος Καθηγητής: Σ. Γυφτόπουλος

Σπουδάστριες: Χ. Τζοβλά , Χ. Χαρατσάρι

Το θέατρο αποτελεί μια επικοινωνιακή τέχνη, η οποία συνδέεται άμεσα τόσο με τον χώρο που διαδραματίζεται όσο και με την ταυτότητα του εκάστοτε θεατρικού έργου .

Ο σκηνικός χώρος του θεάτρου με την έναρξη της παράστασης μεταλλάσσεται σε ένα κοινωνικό βάθρο, αναφερόμενο σε μια συγκεκριμένη κοινωνική πραγματικότητα. Ο θεατής με τον ηθοποιό ανταλλάσσουν βλέμματα και αναπτύσσουν σχέσεις , χωρικές και διαπροσωπικές , συνθέτοντας ένα ζωντανό αποτέλεσμα με ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα. Ο ήρωας υποδύεται ένα ρόλο με τις ιδιότητες που του προσδίδει ο συγγραφέας. Από την άλλη πλευρά, ο ηθοποιός, μεταβαίνει από την περιορισμένη πραγματικότητα της κοινωνίας, στη διευρυμένη πραγματικότητα του θεάτρου.

Έτσι, η σκηνή μέσω της θεατρικής ψευδαίσθησης αναφέρεται σε έναν δημόσιο χώρο που πλαισιώνει έναν κοινωνικό διάλογο. Στο χώρο αυτό δρουν και εκφράζονται διαφορετικές ομάδες ατόμων όπως ηθοποιοί, θεατές, σκηνοθέτες, σκηνογράφοι, με σκοπό να μεταβούν από το ρεαλισμό της καθημερινότητας στο φανταστικό και ονειρικό στοιχείο της θεατρικής πράξης.

ΕΞΙ ΠΡΟΣΩΠΑ ΖΗΤΟΥΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΛΟΥΙΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κόρη

Πρωταγωνίστρια

Πατέρας

Πρωταγωνιστής

Μητέρα

Δεύτερη Ηθοποιός

Γιος

Αγόρι

Κορίτσι

ΑΦΟΡΜΕΣ

«Είσαστε τα πρόσωπα. Όμως, στη σκηνή, δεν παίζουνε τα πρόσωπα. Παίζουν οι ηθοποιοί και τα πρόσωπα μένουν στο κείμενο.»

«Έχουμε όλοι μας έναν κόσμο, που έχουμε φτιάξει με χιλιάδες πράγματα. Καθένας μας με το δικό του κόσμο!»

«Εδώ είμαστε θέατρο και η αλήθεια είναι μέχρις ενός σημείου.... Είναι η ψευδαίσθηση της πραγματικότητας.»

«Δημιουργείτε πλάσματα ζωντανά, πιο ζωντανά από κείνα που φοράνε ρούχα κι ανασαίνουν. Πρόσωπα όχι τόσο πραγματικά, ίσως, αλλά πιο αληθινά.»

Ο Πιραντέλλο, παρουσιάζει μια παράσταση μέσα στην παράσταση, στήνοντας έναν διάλογο ανάμεσα σε έναν θεατρικό θίασο και σε έξι πρόσωπα. Αντικείμενο διαπραγμάτευσης γίνεται η ιστορία των έξι ατόμων και η διαφορετική ερμηνεία της από τα φυσικά υποκείμενα ή από τους ηθοποιούς. Σε όλη τη διάρκεια του έργου γίνεται αναφορά στο διπλό ρόλο των προσώπων που συμμετέχουν. Στις σκηνές τα πρόσωπα του έργου μεταφέρονται τοπικά και χρονικά. Το θεατρικό στοιχείο εναλλάσσεται με το ρεαλιστικό και αντιπαράτιθενται η πραγματικότητα με την έννοια της ψευδαίσθησης.

Τα υποκείμενα της δράσης, λειτουργούν σαν φιγούρες ισοδύναμες, ντυμένες με άσπρα (μύθος) και μαύρα ρούχα (πραγματικότητα). Η σκηνογραφική μας πρόταση, περιλαμβάνει έξι αντικείμενα ως σημεία αναφοράς της ιστορίας των πρωταγωνιστών, τα οποία θα μεταφέρονται από τα πραγματικά στα μυθικά πρόσωπα, κατά τη διάρκεια της εξιστόρησης. Τα αντικείμενα είναι εκείνα που προσδίδουν ταυτότητα σε καθέναν από τους έξι χαρακτήρες. Έτσι το καπέλο αντιστοιχεί στην κόρη, ο φάκελος στον πατέρα, το ρολόι στην μητέρα, η κουκούλα στον γιο, η κορδέλα στο κορίτσι και τα περίστροφο στο αγόρι.

Στην τελευταία σκηνή, το πραγματικό και το φανταστικό συνχέονται, δημιουργώντας το αίσθημα της ανατροπής στον θεατή. Το βίωμα της αλήθειας, δυναμώνει μέσα από τα άτομα που το ζουν και αποτελεί τον κρίκο για την συνέχεια, κάτι που στην θεατρική πραγματικότητα δεν ισχύει.

ΕΞΙ ΠΡΟΣΩΠΑ – ΕΞΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

Ως θεατρικό τόπο επιλέξαμε το θέατρο στην οδό Φιλοπάππου 38-40, το οποίο σχεδιάζουμε σε συνδυασμό με τη διπλωματική εργασία. Περιλαμβάνει δύο διατηρητέες όψεις νεοκλασικών κτιρίων, οι οποίες εσωκλείουν τη σκηνή. Η διάταξη των καθισμάτων γίνεται μετωπικά σε αυτήν (ιταλική σκηνή), ενώ ενδιάμεσα αφήνεται ελεύθερος διάδρομος στον οποίο επεκτείνεται η δράση.

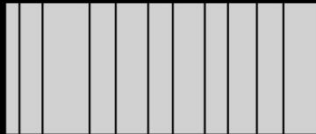
Στην περίπτωση της συγκεκριμένης θεατρικής παράστασης, οι όψεις των νεοκλασικών αναπαριστούν το «πραγματικό». Μπροστά από αυτές τοποθετείται μια ελαφριά κατασκευή με ημιδιάφανα υφάσματα, που ακολουθούν σε διαστάσεις, τις χαράξεις των όψεων. Η σκηνή μοιράζεται σε δύο μέρη: τα έξι από αριστερά υφάσματα είναι κλειστά και σκιαγραφούν τα έξι πρόσωπα της ιστορίας. Τα υπόλοιπα από τα δεξιά είναι τραβηγμένα, αφήνοντας ελεύθερο τον χώρο όπου κάνει πρόβες ο θιασος. Από πίσω είναι κρεμασμένα τα έξι αντικείμενα. Κάθε πρόσωπο της ιστορίας όταν έρχεται η σειρά του, παίρνει το αντικείμενο-ταυτότητα. Η κόρη θα φορέσει το καπέλο στη σκηνή με τη Μαντάμ Πάτσε, ενώ ο πατέρας θα κρατάει τον φάκελο, την αιτία της συμφοράς του. Η μητέρα παίρνει το ρολόι καταμετρώντας και υπομένοντας την τραγική συνέχεια. Ο γιος αρνείται να εμπλακεί με τα υπόλοιπα πρόσωπα, φορώντας την κουκούλα του. Τέλος, το κορίτσι περιστρέφει την κορδέλα γύρω του, βουλιάζοντας στο τέλμα της, ενώ το αγόρι με το περίστροφο, δίνει το αναπάντεχο τέλος. Τα υφάσματα μπροστά από τα έξι πρόσωπα μαζεύονται με τον κρότο και οι θεατές επανέρχονται στην πραγματικότητα. Η αυλαία λειτουργεί αντίστροφα στον παραδοσιακό ρόλο της.

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΣΚΙΑΣ

Εξωτερική όψη θεάτρου

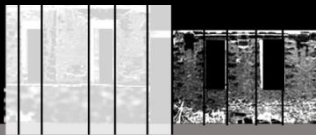
Βασικό σκηνικό στοιχείο
εσωτερικού χώρου

Ένταξη του ημιδιάφανου
στοιχείου στις όψεις των
νεοκλασικών

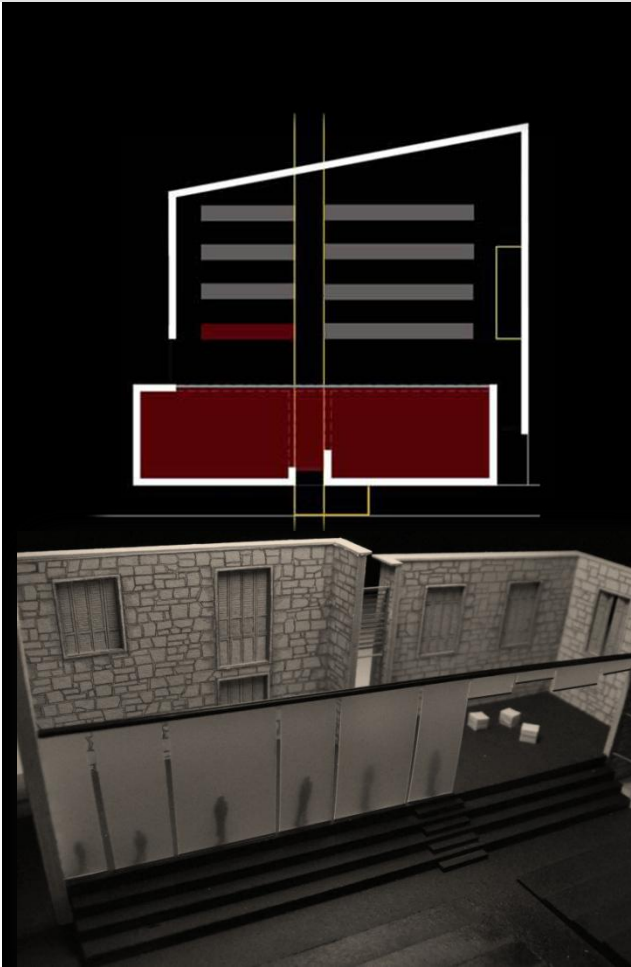
Προσέγγιση του ρεαλιστικού
και του φανταστικού χώρου

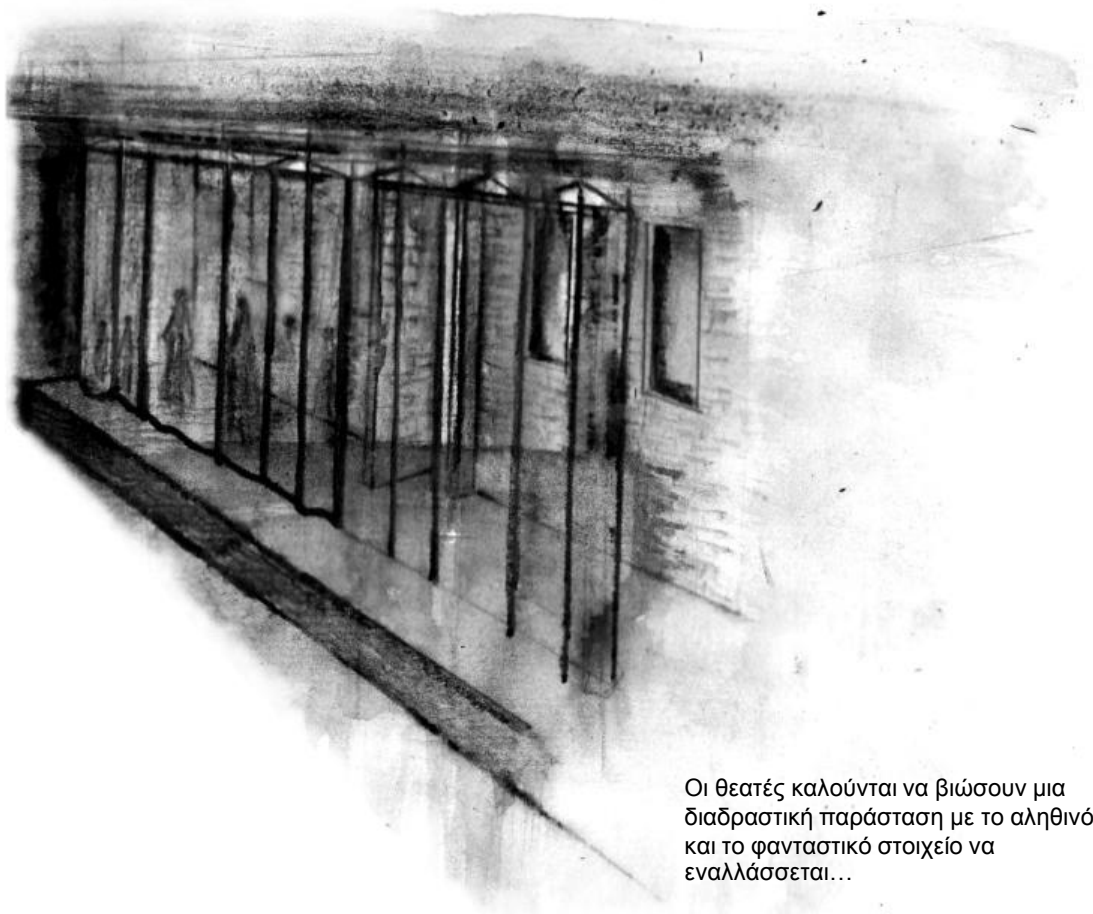

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ

Κάτοψη Θεάτρου

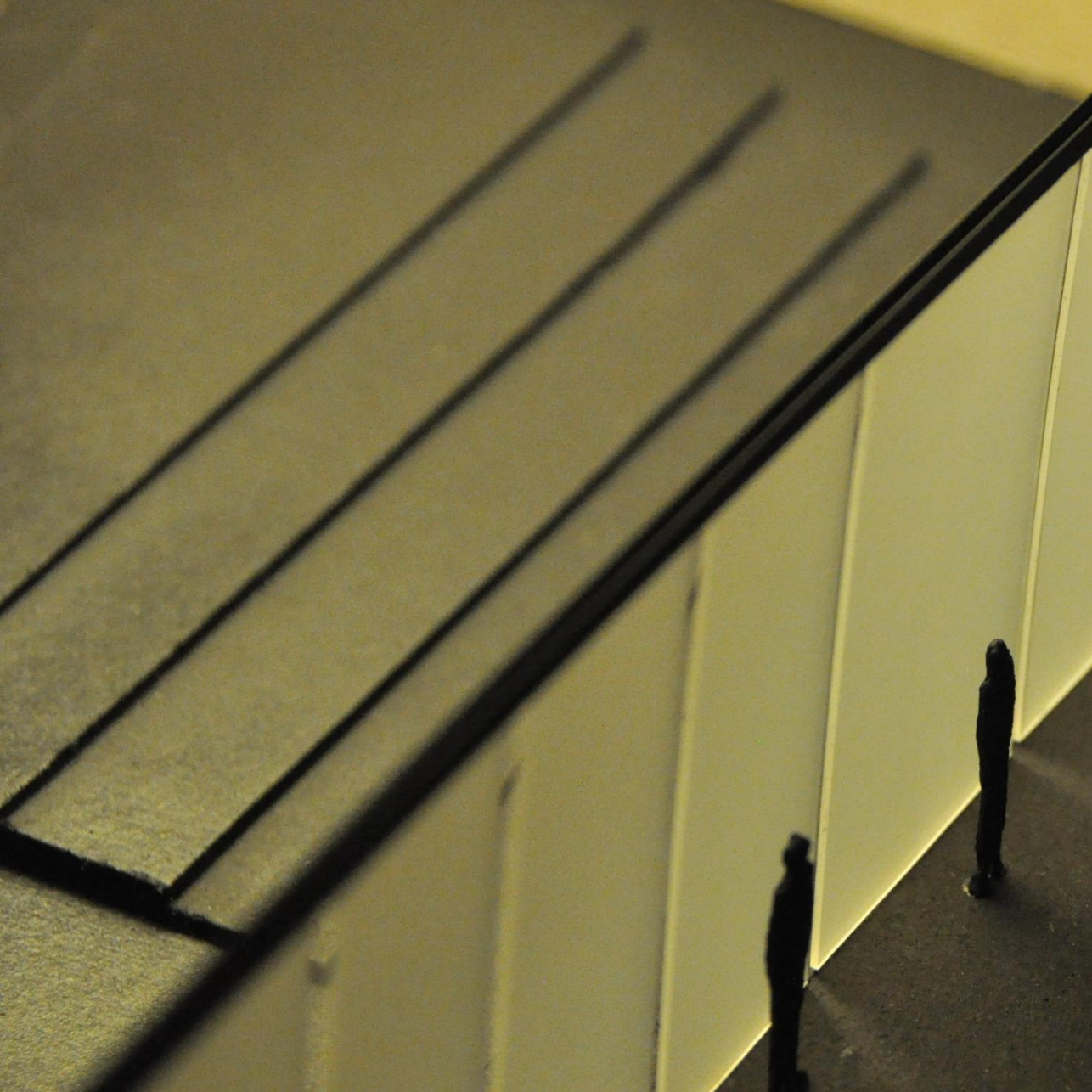
Πτυσσόμενα στοιχεία, επιτρέπουν
στο σκηνικό να μεταβάλλεται.

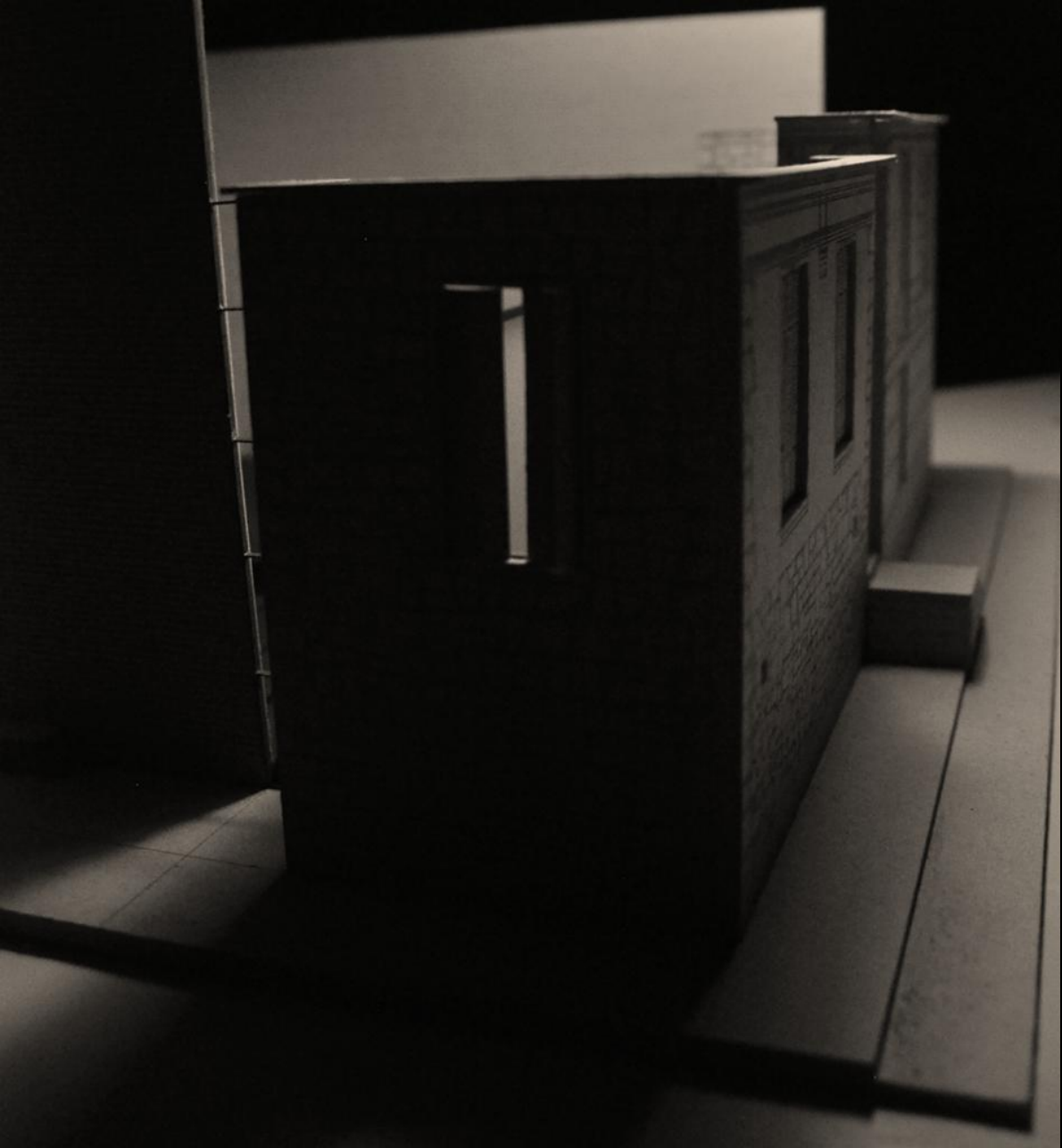
Οι θεατές καλούνται να βιώσουν μια
διαδραστική παράσταση με το αληθινό
και το φανταστικό στοιχείο να
εναλλάσσεται...

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΙΚΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

ΕΝΔΥΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Αγόρι

Κορίτσι

Κόρη

Μητέρα

Πατέρας

Γιος

